

Arrest

nr. 318 977 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
 handelend in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van haar
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VANWELDE**
 Eugène Smitsstraat 28-30
 1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest van 28 november 2024 met nr. 317 567 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2022 heeft de Antwerpse gemeente Lille aan verzoekster en haar minderjarige zonen M. en G. een aankomstverklaring uitgereikt, geldig tot 20 februari 2023.

1.2. Op 13 maart 2023 heeft verzoekster samen met haar minderjarige zonen M. en G. het Schengengrondgebied verlaten, om er op 20 juni 2023 naar terug te keren

1.3. Op 24 juli 2023 werd aan verzoekster en haar minderjarige zonen M. en G. opnieuw een aankomstverklaring uitgereikt in Lille, geldig tot 17 september 2023.

1.4. Op 17 augustus 2023 dient verzoekster samen met haar minderjarige zonen M. en G. een aanvraag in tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als echtgenote/stiefzonen van de heer P.J.C., van Braziliaanse nationaliteit.

1.5. Op 21 augustus 2023 levert de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Lille ontvangstbewijzen van een aanvraag voor toelating tot verblijf af (bijlagen 15bis).

1.6. Op 22 april 2024 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige zoon M. (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [A.D.S.J.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: [...]

+ minderjarig kind [P.N.M.] ° [...]

om de volgende reden geweigerd:

Op datum van 17.08.2023 hebben betrokkenen zich aangeboden in de gemeente om een aanvraag in te dienen op basis van gezinshereniging artikel 10 als echtgenote/stiefzonen van dhr. [P.J.C.M.] ([...]), hierna de referentiepersoon. Betrokkenen zijn echter niet in het bezit van de nodige binnenkomst-documenten cf. artikel 12bis, §1: “de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, de dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger [...]” Cf. 1°- 4° kan de vreemdeling echter de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats en dat gaat als volgt:

“1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;”

“2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;”

“3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

“4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

De paspoorten die werden voorgelegd in hun verblijfsaanvraag bevatten geen binnenkomststempels. Verder werden er ook geen vliegtuig- en/of treintickets, een verklaring op eer, en/of een (nieuwe) aankomstverklaring voorgelegd. Betrokkenen hebben allen de Braziliaanse nationaliteit en zijn bijgevolg vrijgesteld van de visumplicht. Echter, zij dienen wel de algemene voorwaarden inzake de vreemdelingenreglementering na te leven. De paspoorten van betrokkenen geven hen niet automatisch recht op een verblijf in België.

In het administratief dossier zitten echter wel een aantal stukken omtrent mevrouw die meer dan een half jaar voor de verblijfsaanvraag, nl. op 08/02/2023, aan de dienst Kort Verblijf werden overgemaakt: -een verklaring op eer dd. 05/12/2022 met de info dat betrokkene verklaart België te zijn binnengekomen op 23/11/2022, -een kopie van haar paspoort met een inreisstempel dd. 02/11/2021 in Spanje, een uitreisstempel dd. 29/11/2021 uit Duitsland, en een onduidelijke uitreisstempel met datum 34/11/2022. -een aankomstverklaring dd. 05/12/2022 met de info dat zij toegelaten wordt tot verblijf tot 20/02/2023

Op basis van de info uit het dossier en bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren, hebben betrokkenen de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de wet van 15.12.1980 niet gerespecteerd. Immers, uit deze stukken verklaarde mevrouw dat zij het land is binnengereisd op 23/11/2022 en zij vanuit kort verblijf werd toegestaan tot 20/02/2023. Gezien wij geen recente kopie van het paspoort noch andere stukken hieromtrent hebben ontvangen, kunnen wij enkel concluderen dat zij het Rijk niet heeft verlaten voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag dd. 17/08/2023. Het feit dat zij tot 20/02/2023 toegelaten was tot het grondgebied, doet geen afbreuk aan het feit dat zij bij de indiening van een verblijfsaanvraag de hierboven gestipuleerde voorwaarden van gezins-hereniging art.10 moet naleven. Van [M.] valt zowel in hun verblijfsaanvraag en in het administratief dossier geen enkel document te bespeuren die hun binnenkomst in het Rijk en/of in de Schengenzone kan aantonen. Zij zijn niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Betrokkenen voldoen dus niet aan 1° en 2° van het hierboven vernoemde artikel. Betrokkenen tonen eveneens geen buitengewone omstandigheden aan die hen verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst, noch tonen zij aan waarom zij als vreemdelingen die vrijgesteld zijn van de visumplicht de aanvraag niet vanuit legaal verblijf kunnen indienen. 3° blijkt dus evenmin. 4° is op betrokkenen hier niet van toepassing.

Bijgevolg beslissen wij dat op basis van de voorgelegde stukken in de aanvraag en de stukken in het dossier betrokkenen op geen enkele manier voldoen aan de hierboven gestipuleerde voorwaarden en bijgevolg niet voldoen aan één van de basisvoorwaarden van artikel 10.

Aangezien betrokkenen niet voldoen aan de 1 van de voorwaarden van artikel 10, wordt de verblijfs-aanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkenen de echtgenote/stiefzonen zijn van en samenwonen met hun echtgenoot/stief-vader geeft hun niet automatisch recht op verblijf. Dit feit ontslaat hen eveneens niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden die gesteld zijn aan hun verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon momenteel een verblijfsmachtiging heeft van onbepaalde duur, betekent niet dat betrokkenen om die reden gemachtigd moeten worden op basis van gezinshereniging. Onze beslissing heeft trouwens geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon. Het staat betrokkenen vrij om, wanneer zij wel voldoen aan de voorwaarden, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien zij op een andere basis een verblijfsaanvraag wensen in te dienen, dienen zij de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen.

De weigering van de verblijfsaanvraag doet volgens onze dienst geen afbreuk aan 'het belang van de kinderen', want zodra de betrokken stiefzonen van de referentiepersoon wel de nodige reglementaire stappen gezet hebben om te voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. In tussentijd kunnen betrokkenen via de moderne communicatiemiddelen het contact en de gezinsband met de referentiepersoon onderhouden. Gezien er geen elementen naar voor worden gebracht waarom dat niet mogelijk zou zijn, acht onze dienst het een redelijke overweging dat betrokkenen zich voor een korte periode naar het buitenland begeven om zich in regel te stellen. Verder werden er geen elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van moeder én stiefvader te allen tijde van elementair belang is. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig worden bedreigd of verstoord wanneer betrokkenen zich eventueel naar het buitenland zouden begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wettelijk voorziene procedure.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

1.7. Eveneens op 22 april 2024 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoeksters tweede minderjarige zoon G. (bijlage 14). Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest van 19 december 2024 met nummer 318 975.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“ la violation des articles 12bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
• la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;
• la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;
• la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci des devoirs de prudence et de minutie et du principe audi alteram partem ;
• la violation du principe général de droit européen du respect des droits de la défense ;
“ la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci des devoirs de prudence et de minutie et du principe audi alteram partem ; ”

Zij betoogt als volgt :

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que la requérante n'a pas démontré qu'elle réunissait, ainsi que l'enfant [M.], les conditions nécessaires à pouvoir introduire sa demande depuis l'administration communale du lieu de sa résidence en Belgique, prévue à l'article 12bis de la loi du 15.12.1980 ;

En particulier :

“De paspoorten die werden voorgelegd in hun verblijfsaanvraag bevatten geen binnenkomststempels. Verder werden er ook geen vliegtuig- en/of treintickets, een verklaring op eer, en/of een (nieuwe) aankomstverklaring voorgelegd. Betrokkenen hebben allen de Braziliaanse nationaliteit en zijn bijgevolg vrijgesteld van de visumplicht. Echter, zij dienen wel de algemene voorwaarden inzake de vreemdelingenreglementering na te leven. De paspoorten van betrokkenen geven hen niet automatisch recht op een verblijf in België.”

Alors que,

L'article 12bis, §1er de la loi du 15.12.1980 prévoit que :

« § 1er. L'étranger qui déclare se trouver dans un des cas visés à l'article 10 doit introduire sa demande auprès du représentant diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger.

Il peut toutefois introduire sa demande auprès de l'administration communale de la localité où il séjourne dans les cas suivants :

1° s'il est déjà admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume à un autre titre et présente toutes les preuves visées au § 2 avant la fin de cette admission ou autorisation;

2° s'il est autorisé au séjour pour trois mois au maximum et, si la loi le requiert, qu'il dispose d'un visa valable en vue de conclure un mariage ou un partenariat en Belgique, si ce mariage ou partenariat a effectivement été conclu avant la fin de cette autorisation et s'il présente toutes les preuves visées au § 2 avant la fin de cette autorisation;

3° s'il se trouve dans des circonstances exceptionnelles qui l'empêchent de retourner dans son pays pour demander le visa requis en vertu de l'article 2 auprès du représentant diplomatique ou consulaire belge compétent, et présente toutes les preuves visées au § 2 ainsi qu'une preuve de son identité;

4° s'il est autorisé au séjour pour trois mois au maximum et est un enfant mineur visé à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4°, tirets 2 et 3, ou s'il est l'auteur d'un mineur reconnu réfugié ou d'un mineur bénéficiant de la protection subsidiaire visé à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 7°. (...) »

Le §3 de cette même disposition prévoit que :

« § 3. Dans les cas visés au § 1er, alinéa 2, 1° et 2°, lorsque l'étranger visé au § 1er se présente à l'administration communale du lieu de sa résidence et déclare se trouver dans un des cas prévus à l'article 10, il est, au vu des documents requis pour son entrée et son séjour et à la condition que toutes les preuves visées au § 2, alinéa 1er, soient produites, mis en possession d'une attestation de réception de la demande. L'administration communale informe le ministre ou son délégué de la demande et lui transmet sans délai copie de celle-ci. »

L'article 20 de l'AR du 08.10.10981 qui prévoit pour sa part que :

« Art. 20. L'étranger qui entre en Belgique pour un séjour n'excédant pas trois mois reçoit de l'administration communale du lieu où il loge un document établi conformément au modèle figurant à l'annexe 3.

Ce document est valable trois mois au maximum à partir de la date d'entrée dans le Royaume, à moins que le visa ou l'autorisation tenant lieu de visa, apposé sur le passeport ou le titre de voyage en tenant lieu, ne fixe une durée plus courte.

(La durée de validité visée à l'alinéa 2 est réduite de la durée du séjour effectué par l'étranger sur le territoire d'un autre Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, à l'exception de la durée du séjour effectué sur le territoire de l'Etat partie qui lui a délivré un titre de séjour valable.) »

En l'espèce, la requérante et ses deux enfants se sont présentés à l'administration communale de Lille en date du 24.07.2023 ; sur présentation de leur passeport respectif comportant chacun un cachet (peu lisible) d'entrée sur le sol européen via Lisbonne, au Portugal, en date du 20.06.2023, les intéressés ont été mis en possession d'une « déclaration d'arrivée » (Annexe 3);

Conformément à l'article 12bis, §3 de la loi du 15.12.1980, c'est « au vu des documents requis pour son entrée et son séjour » et parce qu'elle présentait « toutes les preuves visées au § 2, alinéa 1er » (étant les « documents qui prouvent qu'il remplit les conditions visées à l'article 10, §§ 1er à 3 ») que la requérante a, ainsi que son enfant [M.], été mise en possession d'une Annexe 15bis (étant l'« attestation de réception de la demande » visée à l'article 12bis, §3 de la loi du 15.12.1980)

Première branche

La partie adverse reproche à la requérante de ne pas avoir produit les preuves de ce qu'elle résidait légalement en Belgique au moment de l'introduction de sa demande ;

Pourtant, force est de constater que la production de cette preuve n'est pas requise par la loi ;

En vertu de l'article 12bis §3 de la loi du 15.12.1980, « lorsque l'étranger visé au § 1er se présente à l'administration communale du lieu de sa résidence et déclare se trouver dans un des cas prévus à l'article 10, il est, au vu des documents requis pour son entrée et son séjour et à la condition que toutes les preuves visées au § 2, alinéa 1er, soient produites, mis en possession d'une attestation de réception de la demande. » ;

En l'espèce, c'est « au vu » de la déclaration d'arrivée établie par ses soins sur la base des cachets d'entrée sur le sol européen et parce que la requérante produisait tous les documents de nature à démontrer que les conditions mises à son séjour et à celui de son fils par l'article 10 de la loi que l'administration communale de Lille a délivré une Annexe 15bis (étant l'accusé de réception de la demande de séjour) à la requérante et à son enfant [M.] ;

La requérante ne saurait donc, au vu du texte légal, se voir reprocher l'absence au dossier transmis par la Commune à la partie adverse des déclarations d'arrivée pour elle-même et pour son fils, et/ou des pages de leur passeport comportant les cachets d'entrée au sein de l'UE, alors même qu'elle a légalement dû exciper ces documents pour pouvoir introduire sa demande de séjour et celle de son fils (cette condition étant prévue par la loi) et que si ces documents ne se sont pas trouvés au dossier de la partie adverse, c'est nécessairement parce que l'administration communale n'a pas cru devoir les communiquer (le texte légal ne l'y contraignant pas, au demeurant) ;

La décision entreprise est prise en violation de l'article 12bis de la loi et n'est pas valablement motivée ;

Deuxième branche

En tout état de cause, il n'est pas compréhensible que, constatant que les documents relatifs à l'entrée et au séjour de la requérante et de son enfant [M.] ne se trouvaient pas au dossier transmis par la Commune, la

partie adverse n'ait pas cherché à se les voir communiquer, en contactant l'administration communale en cause, ou la requérante directement ;

Une telle obligation trouve son fondement juridique dans les principes de bonne administration, parmi lesquels les devoirs de prudence et de minutie, en vertu desquels « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. », et le respect du droit d'être entendu (principe Audi alteram partem ; ce droit s'impose même en l'absence de texte légal le prévoyant) ; le droit d'être entendu fait également partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union (voyez CJUE, arrêt rendu dans l'affaire C 166/13 en date du 5 novembre 2014), lequel est applicable au cas d'espèce dans la mesure où la décision entreprise est prise en application d'une disposition de droit belge qui constitue la transposition du Chapitre IV de la Directive 2003/86 ;

Certes, le droit d'être entendu n'est pas absolu, notamment en présence d'une demande introduite à l'initiative de la personne visée ;

Cependant, en l'espèce, une telle prise de contact se justifiait certainement dès l'instant où

- la Commune avait délivré des Annexes 15bis, ce qui implique légalement que les autorités communales avaient pu constater au préalable que la requérante et son fils étaient bien en possession desdits documents démontrant le séjour régulier au jour de l'introduction des demandes de séjour ;

- le dossier communiqué par la Commune pour le second enfant de la requérante, [G.], comportait bien de tels documents relatif au séjour (la décision de refus de séjour n'est pas fondée sur l'absence de production de ces documents, mais bien sûr l'insuffisance des revenus de la personne rejointe) : or, le dossier de ce dernier a toujours – et pour cause – été lié à celui de sa mère ; les demandes de séjour ont d'ailleurs été introduites et transmises par la Commune simultanément, et la partie adverse les a traitées de concert ;

- la demande concernait un enfant mineur, dont l'article 12bis, §7 prévoit qu'« il est dûment tenu compte de l'intérêt supérieur » ; or, la partie adverse ne pouvait ignorer les difficultés posées par la décision entreprise notamment sur la scolarité qu'il poursuit (nécessairement, compte tenu de son âge) en Belgique, puisqu'elle lui impose un retour de trois mois au moins au Brésil, avant de pouvoir revenir sur le sol belge pour y réintroduire une demande ;

La décision entreprise viole l'article 12bis, §7 de la loi du 15.12.1980 ainsi que les principes de bonne administration parmi lesquels les devoirs de prudence et de minutie et le droit d'être entendu ;”

2.2. Het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt in dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het houdt ook in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van die aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskennis van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c))

2.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 12 bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt bepaald in welke gevallen een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats.

Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verweerder verzoekster aanwrijft dat ze het land is binnen gereisd op 23 november 2022, dat haar een kort verblijf (voor maximaal drie maanden) werd toegestaan tot 20 februari 2023, maar dat er geen stukken voorliggen (paspoorten met binnenkomststempels, vliegtuig- of treintickets, verklaring op eer, nieuwe aankomstverklaring) waaruit blijkt dat ze het Rijk heeft verlaten voorafgaand aan haar in punt 1.4. bedoelde aanvraag van 17 augustus 2023. Verweerder is van oordeel dat ze de maximale toegestane verblijfsduur van 90 dagen/180 dagen niet heeft gerespecteerd. Op grond hiervan concludeert hij dat verzoekster voorafgaand aan de in punt 1.4. bedoelde aanvraag niet kon worden beschouwd als zijnde gemachtigd tot een verblijf van maximaal drie maanden.

2.4. De Raad begrijpt uit een lezing van de bestreden beslissing dat ze werd getroffen omdat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 12bis, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

[...]

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

[...].”

Voormelde bepaling moet worden samen gelezen met artikel 26, §1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat luidt:

“De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

[...].”

2.5. Verzoekster verwijst naar de toepassing van artikel 12 bis, §3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 van het Vreemdelingenbesluit. Zij wijst erop dat ze op 24 juli 2023 samen met haar twee minderjarige zonen de in punt 1.3. bedoelde aankomstverklaringen verkreeg van de gemeente Lille, dit op basis van haar paspoort en die van haar minderjarige kinderen met binnenkomststempels, waaruit volgens haar blijkt dat zij op 20 juni 2023 het Schengengrondgebied binnenkwamen via Lissabon, Portugal. Zij voegt de voormelde stukken bij het verzoekschrift. Ze wijst erop dat ze op 21 augustus 2023 van dezelfde gemeente een bijlage 15bis ontvingen. Ze betoogt dat ze die maar konden ontvangen van de gemeente na inzage onder meer van de documenten die zijn vereist voor de binnenkomst en het verblijf. Verzoekster is van oordeel dat ze niet verantwoordelijk kan worden gesteld als de gemeente Lille deze aankomstverklaringen en hun paspoort met binnenkomststempels niet meestuurt naar de gemachtigde van de staatssecretaris samen met de in punt 1.4. bedoelde aanvragen. Ze betoogt verder dat verweerder, gezien de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht, toch met de gemeente of met haar contact had kunnen opnemen toen hij vaststelde dat de binnenkomstdocumenten ontbraken. Ze wijst erop dat zich des te meer opdroeg omdat :

- de betrokken gemeente bijlagen 15bis afleverde aan haar en haar minderjarige kinderen, wat impliceert dat de gemeente voorafgaand had vastgesteld dat verzoekster en haar zonen in het bezit waren van de vereiste documenten die een wettig kort verblijf aantoonen op het moment van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag;
- het dossier van verzoeksters tweede minderjarige zoon, G., overgemaakt door de gemeente aan verweerder, wel voormelde documenten bevat, aangezien de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van G. niet werd genomen op grond van de afwezigheid van binnenkomstdocumenten maar op basis van het feit dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende stabiele bestaans-middelen beschikt. Het dossier van G. is verbonden aan het dossier van verzoekster en haar andere minderjarige zoon M., zo betoogt ze. Hun beide aanvragen gezinshereniging werden gelijktijdig ingediend en door de gemeente overgemaakt aan verweerder.

2.6. Artikel 12 bis, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.”

Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 26, § 1, tweede lid van het Vreemdelingen-besluit dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Artikel 20 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De onderdaan van een derde land die zijn verblijfsadres meldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats ontvangt van dit gemeentebestuur een document dat is opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 3. Dat document is ten hoogste negentig dagen geldig vanaf de datum van binnenkomst in het Rijk, tenzij het visum of de visum verklaring, aangebracht op het paspoort of de daarmee gelijkgestelde reistitel, een kortere duur bepaalt.

Van de geldigheidstermijn bepaald in het tweede lid wordt afgetrokken de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van een andere Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, uitgezonderd de duur van het verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die hem een geldige verblijfstitel heeft afgegeven”.

2.7. In het administratief dossier van verzoekster en haar minderjarige zoon M. enerzijds en in het administratief dossier van verzoekster minderjarige zoon G. (rolnr. 317 238) anderzijds bevinden zich:

a) voor wat betreft verzoekster:

- een kopie van enkele uittreksels uit haar paspoort met op pagina 6 een inreisstempel van 2 november 2021 in Spanje, een uitreisstempel van 29 november 2021 in Duitsland en een onduidelijke uitreis-stempel van 34 november 2022; op p. 7 is er niets zichtbaars;

- een oude aankomstverklaring opgesteld door de gemeente Lille op 5 december 2022 waarin verzoekster wordt toegelaten tot een verblijf tot 20 februari 2023;

- een bijlage 15 bis opgesteld op 21 augustus 2023 door de gemeente Lille.

b) voor wat betreft verzoeksters minderjarige zoon M.:

- een kopie van enkele uittreksels uit zijn paspoort met op pagina 6 een onduidelijke uitreisstempel van 34 november 2022;

- een oude aankomstverklaring opgesteld door de gemeente Lille op 5 december 2022 waarin hij wordt toegelaten tot een verblijf tot 20 februari 2023;

- een bijlage 15 bis opgesteld op 21 augustus 2023 door de gemeente Lille;

c) voor wat betreft verzoeksters minderjarige zoon G.:

- een kopie van enkele uittreksels uit zijn paspoort met op pagina 6 een onduidelijke uitreisstempel van 34 november 2022;

- een oude aankomstverklaring opgesteld door de gemeente Lille op 5 december 2022 waarin hij wordt toegelaten tot verblijf tot 20 februari 2023;

- een aankomstverklaring van verzoeksters minderjarige zoon, G., opgesteld door het gemeentebestuur van Lille op 24 juli 2023 waarbij hij wordt toegelaten tot een verblijf tot 17 september 2023. In deze aankomstverklaring wordt het nummer van zijn paspoort vermeld.

- een bijlage 15bis, opgesteld op 21 augustus 2023 door de gemeente Lille.

2.8. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift, als stukken 2 en 3, de volgende documenten:

a) voor wat betreft verzoekster:

- een kopie van enkele uittreksels uit haar paspoort dat hetzelfde nummer draagt als het paspoort waarvan zich enkele uittreksels bevinden in het administratief dossier, met op p. 6, een inreisstempel van 2 november 2021 in Spanje, een uitreisstempel van 29 november 2021 in Duitsland en een uitreisstempel van 13 maart 2023 in Frankfurt/Main; op p. 7 bevinden zich de contouren van een inreisstempel waarop “Lisboa” kan worden gelezen;

- een aankomstverklaring van verzoekster, opgesteld door het gemeentebestuur van Lille op 24 juli 2023 waarbij zij wordt toegelaten tot een verblijf tot 17 september 2023. In deze aankomstverklaring wordt het nummer van haar paspoort vermeld.

b) voor wat betreft verzoeksters minderjarige zoon M.:

- een kopie van enkele uittreksels uit zijn paspoort dat hetzelfde nummer draagt als het paspoort waarvan zich enkele uittreksels bevinden in het administratief dossier, met op een niet nader bepaalde pagina een uitreisstempel van 13 maart 2023 in Frankfurt/Main en een inreisstempel van 20 juni 2023 waarop “Lisboa” kan worden gelezen, dit naast een onduidelijke uitreisstempel van 34 november 2022;

- een aankomstverklaring van verzoeksters minderjarige zoon, M., opgesteld door het gemeentebestuur van Lille op 24 juli 2023 waarbij hij wordt toegelaten tot een verblijf tot 17 september 2023. In deze aankomstverklaring wordt zijn paspoort met nummer vermeld.

c) voor wat betreft verzoeksters minderjarige zoon G:

- een kopie van enkele uittreksels uit zijn paspoort dat hetzelfde nummer draagt als het paspoort waarvan zich enkele uittreksels bevinden in het administratief dossier, met op p. 6 een uitreisstempel van 13 maart 2023 in Frankfurt/Main en een inreisstempel van 20 juni 2023 waarop “Lisboa” kan worden gelezen en een onduidelijke uitreisstempel van 34 november 2022;

- een aankomstverklaring van verzoeksters minderjarige zoon, G., opgesteld door het gemeentebestuur van Lille op 24 juli 2023 waarbij hij wordt toegelaten tot verblijf tot 17 september 2023. In deze aankomstverklaring wordt het nummer van zijn paspoort vermeld.

2.9. Uit de uittreksels uit de paspoorten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift lijkt te kunnen worden afgeleid dat zij en haar minderjarige zonen op 13 maart 2023 het Schengengrondgebied hebben verlaten via Duitsland om er op 20 juni 2023 naar terug te keren (via Portugal) en vervolgens alhier op 24 juli 2023 een nieuwe aankomstverklaring te doen. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde aankomst-verklaringen blijkt dat niet alleen verzoeksters minderjarige zoon G. maar ook verzoekster en haar andere minderjarige zoon M. op grond van het vertoonde paspoort werden gemachtigd tot een verblijf in België tot 17 september 2023. Dit alles tezamen met de bijlagen 15bis die door de gemeente werden uitgereikt lijkt erop te wijzen dat verzoekster en haar twee minderjarige zonen wel degelijk op datum van 17 augustus 2023, het moment van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag, gemachtigd waren tot een kort verblijf in het Rijk.

2.10. Wat er ook van zij, verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat gezien de bijlagen 15bis die aan haar en haar minderjarige kinderen werden uitgereikt op grond van artikel 12 bis, § 3 van de Vreemdelingenwet – wat toch het vermoeden inhoudt dat verzoekster de vereiste documenten voor binnenkomst heeft overgelegd –, zij van verweerder mocht verwachten dat deze minstens navraag doet bij verzoekster of bij de gemeente om (een betere kwaliteit van) de uittreksels van de paspoorten van verzoekster en haar minderjarige zoon M. op te vragen om de in- en uitreisstempels te verifiëren, indien hij desondanks van oordeel is dat de vereiste binnenkomstdocumenten niet werden overgelegd. Zij kon eveneens verwachten dat verweerder navraag doet bij haar of bij de gemeente om na te gaan of er aan haar en haar minderjarige zoon M. net zoals aan haar minderjarige zoon G. een aankomstverklaring werd uitgereikt op 24 juli 2023, waarbij zij ook worden gemachtigd tot een verblijf tot 17 september 2023.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verweerder voor verzoeksters andere minderjarige zoon G. geen gelijkaardige beslissing treft als de bestreden beslissing die geldt voor verzoekster en haar minderjarige zoon M., daar waar de aanvraag van G. en de bijgevoegde documenten redelijkerwijs onlosmakelijk verbonden zijn met haar eigen aanvraag en die van haar minderjarige zoon M. In het administratief dossier van verzoeksters minderjarige zoon G. zit zoals gezegd wel een aankomst-verklaring die werd uitgereikt op 24 juli 2023, daar waar deze zich niet bevinden in het administratief dossier dat verzoekster en haar minderjarige zoon M. betreft. Verzoekster voegt ze, zoals hierboven werd geduid, wel bij haar verzoekschrift. Verweerder stelt nergens in zijn nota dat het een kopie betreft van een niet bestaand origineel. Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat ze niet verantwoordelijk kan worden gesteld als de gemeente Lille deze aankomstverklaringen niet meestuurt naar de gemachtigde van de staatssecretaris samen met de in punt 1.4. bedoelde aanvragen.

2.11. De conclusie luidt dan ook dat de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht in de aangegeven mate werden geschonden, dit in het licht van artikel 12 bis, § 1, tweede lid 2° en § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft aannemelijk gemaakt dat ze bij haar horen door de verwerende partij stukken en elementen zou hebben bijgebracht die verweerder mogelijk hadden kunnen leiden tot een andere beoordeling van haar aanvraag en die van haar minderjarige zoon M.

2.12. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij bevestigt dat verzoekster en haar minderjarige zoon M. de in punt 1.4. bedoelde aanvraag hebben ingediend. Ze verwijst naar de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grondige wijze heeft nagegaan of ze zich bevinden in de voorwaarden zoals gesteld in deze wetbepalingen. Vervolgens somt hij de elementen op die blijken uit de bestreden beslissing:

- “- de paspoorten die werden voorgelegd bij de aanvraag bevatten geen binnenkomststempels;*
- er werden evenmin vliegtuig- en/of treintickets, een verklaring op eer of een nieuwe aankomst-verklaring voorgelegd;*
- verzoekende partij dient te voldoen aan de algemene voorwaarden inzake de vreemdelingen-reglementering;*
- het administratief dossier bevat een verklaring op eer dd. 05.12.2022 waarin verzoekende partij verklaart op 23.11.2022 België te zijn binnengekomen;*
- verder bevat het administratief dossier een paspoort met inreisstempel dd. 02.11.2021 in Spanje, een uitreisstempel dd. 29.11.2021 en een onduidelijke uitreisstempel waarop 34.11.2022 lijkt te staan;*
- het administratief dossier bevat nog een aankomstverklaring waarin duidelijk staat dat verzoekende partij toegelaten wordt tot verblijf tot 20.02.2023;*
- verzoekende partij heeft de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen niet gerespecteerd, nu zij verklaarde op 23.11.2022 België te zijn binnengekomen en zij vanuit kort verblijf werd toegestaan tot 20.02.2023;*
- deze info blijkt uit alle stukken die voorliggen in het administratief dossier;*
- bij de aanvraag werd allerm minst het tegendeel bewezen;*
- een recente kopie van het paspoort werd niet ontvangen;*
- verzoekende partij heeft aldus het Rijk niet verlaten voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag op 17.08.2023;*
- verzoekende partij dient de voorwaarden voor gezinshereniging uit artikel 10 van de Vreemdelingen-wet na te leven;*
- verzoekende partij en het minderjarig kind zijn evenmin in een andere hoedanigheid toegelaten in het Rijk;*
- er worden evenmin buitengewone omstandigheden aangetoond, noch tonen zij aan waarom zij de aanvraag niet vanuit legaal verblijf kunnen indienen;*
- ...”*

Hierna benadrukt de verwerende partij dat uit de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag had voorgelegd niet kan worden afgeleid dat zij op het moment van de aanvraag niet meer dan 90 dagen in een periode van 180 dagen in België verbleef. Ze wijst erop dat waar de verzoekende partij voor de eerste maal bij haar inleidend verzoekschrift een geactualiseerd paspoort voorlegt, de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De plicht tot actualisatie ligt bij de aanvrager, aldus verwerende partij.

Zoals hierboven werd geduid, blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift dat verzoekster en haar minderjarige zoon M., net als verzoeksters minderjarige zoon G., een aankomstverklaring van de gemeente Lille ontvingen, waarbij ze werden gemachtigd tot een verblijf tot 17 september 2023. Verweerder stelt, zoals reeds gezegd, nergens in zijn nota dat het een kopie betreft van een niet bestaand origineel. Het is niet verzoeksters verantwoordelijkheid dat deze aankomstverklaring die haar en haar minderjarige zoon M. betreft zich niet bevindt in het administratief dossier, daar waar zich wel een dergelijke aankomstverklaring bevindt in het administratief dossier dat haar minderjarige zoon G. betreft. Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder belang aan het voorleggen van onder meer “een nieuwe aankomstverklaring”, d.w.z. een andere

aankomstverklaring dat diegene waaruit blijkt dat verzoekster was gemachtigd tot een verblijf in het Rijk tot 20 februari 2023, quod in casu.

Voorts blijkt niet dat verzoekster bij het verzoekschrift uittreksels uit andere paspoorten voorlegt van haar en haar minderjarige zoon M. dan de paspoorten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Deze uittreksels bevatten hetzelfde paspoortnummer als het nummer dat figureert op de uittreksels van de paspoorten die zich bevinden in het administratief dossier dat betrekking heeft op verzoekster en haar minderjarige zoon M. Om echter elke twijfel uit te sluiten, werden de debatten heropend en heeft de verzoekende partij ter terechtzitting van 12 december 2024 op vraag van de Raad de originele paspoorten voorgelegd. Ze werden nauwgezet ingekeken door de Raad en de verwerende partij. Hieruit blijkt duidelijk dat:

- in verzoeksters originele paspoort dat hetzelfde nummer draagt als het paspoort waarvan zich enkele uittreksels bevinden in het administratief dossier, op p. 6, een inreisstempel figureert van 2 november 2021 in Spanje, een uitreisstempel van 29 november 2021 in Duitsland en een uitreisstempel van 13 maart 2023 in Frankfurt/Main; op p. 7 bevindt zich een inreisstempel van 20 juni 2023 waarop “Lisboa” kan worden gelezen;
- in het originele paspoort van verzoeksters minderjarige zoon M. dat hetzelfde nummer draagt als het paspoort waarvan zich enkele uittreksels bevinden in het administratief dossier, op de pagina's 6 en 7 dezelfde inreis- en uitreisstempels figureren zoals in het originele paspoort van verzoekster;
- in het originele paspoort van verzoeksters minderjarige zoon G. dat hetzelfde nummer draagt als het paspoort waarvan zich enkele uittreksels bevinden in het administratief dossier dat M. betreft, op p. 6 een inreisstempel figureert van 2 november 2021 in Spanje, een uitreisstempel van 29 november 2021 in Duitsland, een uitreisstempel van 13 maart 2023 in Frankfurt/Main en een inreisstempel van 20 juni 2023 waarop “Lisboa” kan worden gelezen.

Hieruit blijkt dus ontegensprekelijk dat verzoekster en haar minderjarige zonen M. en G. samen het Schengengrondgebied via Duitsland hebben verlaten op 13 maart 2023 om op 20 juni 2023 het Schengengrondgebied terug in te reizen via Portugal. Dit alles wijst er ook op dat de betrokken gemeente, op basis van de in- en uitreisstempels die figureren in de drie voorgelegde paspoorten, terecht en in overeenstemming met artikel 20 van het Vreemdelingenbesluit, aankomstverklaringen uitreikte aan verzoekster en haar minderjarige zonen, met een geldigheidsduur van 24 juli 2023 tot 17 september 2023 alsook terecht bijlagen 15bis verstrekke. Dit had verweerder simpelweg zelf kunnen vaststellen door navraag te doen bij verzoekster of de gemeente, zoals geduid in punt 2.10.

Vervolgens stelt de verwerende partij: *“Verzoekende partij verwijst naar artikel 12bis, §3 van de Vreemdelingenwet en meent dat haar geen ontvangstbewijs (bijlage 15bis) had kunnen afgeleverd worden indien zij niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden.*

Verweerder laat gelden dat artikel 12bis, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Vooreerst laat verweerder gelden dat vaststaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening houdende met de documenten die verzoekende partij had voorgelegd, terecht heeft geoordeeld dat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij binnen de termijn van haar wettig verblijf de aanvraag heeft ingediend.

Immers blijkt duidelijk dat uit de aankomstverklaring van 05.12.2022 die beschikbaar was in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij was toegelaten tot verblijf tot 20.02.2024, terwijl de aanvraag pas op 17.08.2023 werd ingediend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vervolgens op grondige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom uit de overige info, die beschikbaar was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, niet kan blijken dat verzoekende partij op het moment van de aanvraag nog wettig op het grondgebied verbleef.”

Zoals gezegd blijkt uit de aankomstverklaringen die verzoekster voegt bij het verzoekschrift dat zij en haar minderjarige zoon M. net als verzoeksters minderjarige zoon G., een aankomstverklaring ontvingen van de gemeente Lille, waarbij ze werden gemachtigd tot een verblijf tot 17 september 2023. Verzoekster bevond zich derhalve nog wel degelijk in wettig verblijf op het ogenblik dat ze de in punt 1.4. bedoelde aanvraag indiende en dit vond zoals geduid grondslag in de originele paspoorten die ter ondersteuning van deze aanvraag werden neergelegd.

Verweerder vervolgt in zijn nota:

“Verweerder meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kon vaststellen dat verzoekende partij niet wettig in het Rijk verbleef op het moment van de aanvraag omdat door de gemeente Lille een bijlage 15bis (ontvangstbewijs van de aanvraag) werd afgeleverd.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij meer rechtsgevolgen trekt uit de afgifte van de bijlage 15bis dan mogelijk.

In artikel 12bis, §3 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het gemeentebestuur “na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf (...)” een ontvangstbewijs van de aanvraag aflevert. Hieruit blijkt dat de gemeente kijkt of deze documenten werden voorgelegd.

In casu legde verzoekende partij een geldig paspoort voor, zodat de gemeente Lille een bijlage 15bis afleverde, doch dit wil geenszins zeggen dat het met zekerheid vaststaat dat verzoekende partij op het moment van de aanvraag wettig verbleef in het Rijk. De gemeente heeft louter vastgesteld dat verzoekende partij de vereiste documenten heeft voorgelegd, maar dit sluit niet uit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie later niet zou kunnen vaststellen dat verzoekende partij niet over een wettig verblijf beschikte.

Hoe dan ook laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet zonder meer kan gebonden zijn door de afgifte van het ontvangstbewijs en aldus geen verder onderzoek meer zou kunnen verrichten, nu is komen vast te staan dat verzoekende partij, door voorlegging van het paspoort bij haar aanvraag, niet over een wettig verblijf beschikte op 17.08.2023.

Het kwam, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, aan verzoekende partij toe om een actueel paspoort voor te leggen bij haar aanvraag. Het loutere feit dat zij dit voor de eerste maal doet in haar inleidend verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk”.

Zoals reeds gezegd blijkt uit de originele paspoorten, voorgelegd op de zitting van 12 december 2024, dat deze wel degelijk de nodige uitreis- en inreisstempels bevatten en dat er aankomstverklaringen werden uitgereikt, ook aan verzoekster en haar minderjarige zoon M. Zoals ook reeds gezegd, kan verzoekster niet verantwoordelijk worden gesteld als de gemeente niet de nuttige documenten of kopieën van slechte kwaliteit van uittreksels uit de paspoorten van haar en haar minderjarige zoon M. overmaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. De uitgereikte bijlage 15bis kan op zijn minst worden beschouwd als een vermoeden dat verzoekster was gemachtigd tot een kort verblijf tot 17 september 2023. Zoals ook gezegd, kon bijgevolg van verweerder worden verwacht dat deze contact opneemt met de gemeente of met verzoekster om na te gaan of er toch niet de nodige in- en uitreis-stempels figureren in de paspoorten van verzoekster en haar minderjarige zoon M. en of er ook geen aankomstverklaringen aan hen werden uitgereikt, zoals dit het geval is met verzoeksters minderjarige zoon G.

Verweerder vervolgt:

“Indien Uw Raad zou oordelen dat de gemeente Lille in strijd met artikel 12bis, §3 van de Vreemdelingenwet een bijlage 15bis had afgeleverd, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kan worden gebonden door dergelijke materiële misslag en het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nog steeds vrij stond om een uitgebreid onderzoek te voeren naar het voldaan zijn aan de binnenkomstvoorwaarden.”

De Raad ontkent niet dat verweerder een uitgebreid onderzoek vermag te verrichten naar het voldaan zijn van de binnenkomstvoorwaarden. Dit blijkt in casu echter niet omdat, zoals reeds uitgebreid werd uiteengezet, van verweerder minstens kon worden verwacht dat deze contact opneemt met de gemeente en/of verzoekster om te achterhalen of er aan haar en haar minderjarige zoon M. geen aankomstverklaring werd uitgereikt net zoals aan haar minderjarige zoon G. alsook om kwalitatieve uittreksels op te vragen uit de paspoorten van verzoekster en haar minderjarige zoon om uitsluitel te krijgen of de nodige in- en uittreksstempels zich al dan niet bevinden in deze paspoorten.

Verweerder vervolgt:

“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft zeer uitvoerig gemotiveerd waarom op het moment van de bestreden beslissing niet vaststaat dat verzoekende partij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij weerlegt de motivering uit de bestreden beslissing niet of toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen”.

Het blijkt afdoende uit voorgaande bespreking dat verzoekster wel degelijk de motivering van de bestreden beslissing weerlegt en wel degelijk kan worden gevolgd in de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht.

Verweerder vervolgt:

“In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voornamelijk een schending voor van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie navraag had moeten doen bij de gemeente Lille en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van het kind.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verweerder de draagwijdte van het hoorrecht op een te beperkte wijze invult. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.2. Voorts kan verweerder niet worden gevolgd in zijn verweer dat verzoekster slechts vage beschouwingen zou uiten over het geschonden geachte hoorrecht.

Verweerder vervolgt:

“In de mate dat verzoekende partij zich beroept op de hoorplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids-beginsel, weze opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag van 17.08.2023 en dat verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij deze aanvraag en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Verweerder laat gelden dat de bewijslast bij verzoekende partij ligt en hoger is gebleken dat verzoekende partij heeft nagelaten een actuele versie van het paspoort voor te leggen bij de aanvraag.

Verzoekende partij is niet ernstig dat bij de gemeente Lille navraag had moeten worden gedaan omtrent de actuele situatie. Het kwam aan verzoekende partij toe om haar aanvraag te actualiseren, terwijl is komen vast te staan dat verzoekende partij pas voor het eerst in haar inleidend verzoekschrift een actuele versie van haar paspoort heeft voorgelegd.

Het betoog van verzoekende partij dat zij er mocht van uitgaan dat zij voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden (gelet op het ontvangstbewijs) kan niet overtuigen en doet al zeker geen afbreuk aan bovenstaande uiteenzetting omtrent de bewijslast van de aanvraag.

Voor zoveel als nodig verwijst verweerder naar hetgeen in het eerste onderdeel werd uiteengezet.”

Verzoekster kan er bezwaarlijk op anticiperen dat de gemeente Lille slecht leesbare uittreksels uit haar paspoort en dat van haar minderjarige zoon M. zou overmaken aan de gemachtigde van de staatssecretaris en dat deze gemeente ook zou nalaten om de aankomstverklaringen van haar en haar minderjarige zoon M. niet over te maken aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Gelet op de elementen waarover verweerder beschikte, met name bijlagen 15bis en een aankomstverklaring die werd uitgereikt aan verzoeksters minderjarige zoon G., kon van hem worden verwacht dat hij minstens verzoekster bevraagt om na te gaan of er aan haar en haar andere minderjarige zoon M. ook geen aankomstverklaring werd uitgereikt en of ze kwalitatieve uittreksels kan verschaffen van haar paspoort en dat van haar minderjarige zoon M.

Verweerder stelt ten slotte:

“In zoverre verzoekende partij verwijst naar de motieven van de beslissing omtrent haar meerderjarig kind [G.], laat verweerder gelden dat dit niet de bestreden beslissing betreft. Voor een inhoudelijke repliek verwijst verweerder naar de nota met opmerkingen in de procedure 317.238. (...)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheids-verplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert”.

De beslissing die werd getroffen t.a.v. van verzoeksters minderjarige zoon G. is inderdaad niet de bestreden beslissing maar ze bekritiseert thans de inhoud ervan niet. Wel wijst ze er terecht op dat deze zoon, net als zichzelf en haar andere minderjarige zoon M., dezelfde aanvraag heeft ingediend, met dezelfde documenten en dat deze een beslissing ten gronde krijgt zonder dat hem wordt verweten dat hij niet voldoet aan de voorwaarde van een wettig kort verblijf op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoekster vermag zich daarbij wel degelijk vragen te stellen en deze beslissing te betrekken in haar betoog. De Raad stelde zich dezelfde vraag.

De overtuiging ten slotte van verweerder dat de bestreden beslissing terecht werd genomen, volstaat niet om de nietigverklaring ervan af te wenden.

2.13. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de andere onderdelen van het enig middel en het verweer hierop dringt zich daarom niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA